

иака и бие до смъртъ. Караджата неможе да понася това, издебва една нощ ефендите въ чаршията и му тегли куршумъ. Разтичватъ се заптии, търсятъ Стефана, заператъ свака му Никола и сестра му Търна и почватъ издевателства надъ тѣхъ. Караджата вижда, че е самъ: не може да стори нищо и въ 1862 година стариятъ му баща, по български обичай съ бѣклица въ ржце и благословия изпраща своя синъ на печалба въ Румъния. Тамъ той се установява въ Браила, гдето шѣлъ да става кожарь¹⁾

По това време голѣмиятъ български революционеръ Георги Стойковъ Раковски, който бѣ се отдалъ на явна борба срещу гърци и турци съ перо и съ сабя, въ Румъния проповѣдва, че не съ дотогавашнитѣ хайдушки чети въ Балкана, а съ въоръжени народни възстания може да се освободи България става самъ войвода и събира доброволци за българската легия въ Бѣлградъ.²⁾

¹⁾ З. Стояновъ. Четитѣ въ България. Игнатово издание, София, 1940. Стр. 225.

²⁾ Въ 1861 г. въ Рилскиятъ манастиръ Раковски се среща съ единъ войвода на хайдушка чета — Хр. Н. Македонски и му изтъква предимството на народнитѣ възстания предъ хайдутството: „Не чета отъ 6 души — говорилъ той на войводата, — ще може да донесе на народа облагитѣ, които чака и отъ които има нужда, макаръ и съ четитѣ да се помага доста, защото се трѣбятъ поне най-злитѣ, пакостницитѣ и кръвопийцитѣ турци. Ние можемъ да направимъ нѣщо по-голѣмо, нѣщо по-сѣщественно, и това нѣщо ще се сполучи само, когато всички